

Arrest

nr. 212 038 van 6 november 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROBERT
Eugène Smitsstraat 28-30
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 21 juni 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 mei 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 26 juni 2018 met referentenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 augustus 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. ROBERT en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn uiteindelijke verklaringen België binnengekomen in augustus 2012 en heeft zich formeel vluchteling verklaard op 27 oktober 2017.

1.2. Op 22 mei 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend naar verzoeker verzonden.
De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Pakistaanse nationaliteit te hebben, afkomstig te zijn van de plaats Ghughiat in het district Sarghodha van de provincie Punjab, en te behoren tot de Ahmadiya. U woonde hier heel uw leven, behalve een verblijf in Lahore van anderhalf jaar rond 2000, tot uw vertrek uit Pakistan. Omdat uw familie langs vaderskant niet-Ahmadi is moest u zich voor uw huwelijk in 2005 formeel bekeren tot het geloof, maar u was eigenlijk al heel uw leven een Ahmadi.

U ging naar school tot de achtste klas, waarna u most stoppen wegens anti-Ahmadi pesterijen. Naderhand werkte u op de boerderij van uw familie. In 2000 ging u naar Lahore om een kippenkwekerij te beginnen met een zakenpartner die geen Ahmadi was, maar na anderhalf jaar werd hij door zijn vrienden overhaald om niet langer met u samen te werken. U liquideerde de zaak en keerde terug naar huis. Daar werd u begin 2011 aangevallen door de aanhangers van een anti-Ahmadi maulvi, waarop u besloot om het land te verlaten met de hulp van een smokkelaar.

U reisde naar Iran met een paspoort dat de smokkelaar voor u regelde en weer afnam toen u daar aankwam, en reisde vervolgens verder naar Griekenland, waar de smokkelaar u een jaar lang aan het lijntje hield. Dan reisde u verder naar Oostenrijk waar u opgepakt werd, en zonder uw medeweten een procedure voor internationale bescherming werd begonnen. Vervolgens reisde u verder naar België, waar u in augustus 2012 aankwam. U vroeg geen internationale bescherming aan omdat u nog hoopte om terug naar uw land te kunnen reizen, en doorliep enkele regularisatieprocedures zonder succes.

Omwille van de verslechterende situatie voor Ahmadi's in uw thuisland en -dorp besloot u uiteindelijk medio 2017 om toch internationale bescherming te verzoeken, wat u op 27 oktober 2017 formeel deed. Ter staving van uw beschermingsvraag legt u voor: een Pakistaans paspoort, een AIMS kaart, een attest van uw gemeenschap, en kopieën van een ouder paspoort, artikelen, en van foto's, sommige met vertalingen en commentaren. U stuurde ook nog uw Pakistaanse identiteitskaart, en kopieën van schooldocumenten van uw kinderen en een video na.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat Ahmadi in Pakistan te maken kunnen krijgen met discriminatoire maatregelen, bedreigingen en geweld. Het CGVS is zich bewust van de precare situatie waarin Ahmadi in Pakistan zich kunnen bevinden, maar benadrukt dat elke asielaanvraag individueel beoordeeld dient te worden. Het loutere feit Ahmadi te zijn in Pakistan is op zich dan ook niet voldoende om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Dit wordt bevestigd door de UNHCR in de "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Members of Religious Minorities from Pakistan" van januari 2017. Hierin stelt de UNHCR dat Ahmadi "are likely to be in need of international refugee protection on account of religion, ethnicity, (imputed) political opinion, and/or other relevant grounds, depending on the individual circumstances of the case". Hieruit volgt dat een verwijzing naar een risicoprofiel, met name het behoren tot de Ahmadi-gemeenschap, dan ook niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Er dient na uw gehoor bij het CGVS te worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de

zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, dit om onderstaande redenen.

Er dient er **ten eerste** op gewezen te worden dat u uw verzoek om internationale bescherming extreem laatstijdig deed. Voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u initieel dat u België zou zijn binnengekomen in augustus 2013 (verklaring DVZ dd. 6 december 2017, afdeling 22.). Uw vingerafdrukken werden evenwel genomen in Oostenrijk op 2 augustus 2012, zoals ook blijkt uit uw dossier. U stelde uw verklaringen gedurende het interview voor de DVZ uiteindelijk bij naar dat u in augustus 2012 naar België zou zijn gekomen (verklaring DVZ dd. 6 december 2017, afdeling 22.). Wat er ook van zij, u bent dus al minstens sinds de zomer van 2012 in België, maar hebt pas voor het eerst een verzoek om internationale bescherming gedaan medio 2017, welke evenwel pas geregistreerd werd eind oktober 2017 omdat u geen gevolg gaf aan een eerste uitnodiging bij de DVZ. Van iemand die in zijn thuisland vreest voor vervolging en daarom meent aanspraak te kunnen maken op internationale bescherming kan nochtans verwacht worden dat hij deze nood zo snel mogelijk zou inroepen, en niet dat hij het vijf jaar lang zou nalaten om internationale bescherming te verzoeken. Dit, samen met de vaststelling dat u geen gevolg gaf aan een eerste uitnodiging om uw vraag om internationale bescherming te doen registreren, doen vragen rijzen bij de ernst van de vrees voor vervolging die u heden voorhoudt.

Gevraagd waarom u al die tijd geen internationale bescherming vroeg, haalde u aan dat u tot 2017 nog de hoop koesterde om terug te keren naar Pakistan, en daarom enkel maar vroeg om een regularisatie op basis van "art. 9.3" (op basis van de stukken in uw dossier: art. 9bis van de Vreemdelingenwet) (CGVS p. 7). Dit is maar een vreemde uitleg die de ernst van uw ingeroepen vrees voor vervolging in uw land van herkomst verder ondermijnt. Bovendien beriep uw advocaat zich reeds bij de eerste regularisatievraag eind 2012 al op de algemene situatie voor Ahmadi's in Pakistan om te stellen dat het niet mogelijk voor u was om terug te keren naar Pakistan (aanvraag regularisatie artikel 9bis wet 15.12.1980, dd. 6 december 2012), waardoor de elementen voor een vraag om internationale bescherming dus wel degelijk ab initio op tafel lagen. Het lijkt er daarom sterk op dat het er u niet zozeer om te doen was om bescherming te verkrijgen, maar wel om een verblijfsrecht te bekomen dat u in staat zou stellen om vlot heen en weer te reizen, een vermoeden dat versterkt wordt door de vaststellingen omtrent uw paspoorten (zie infra), en dat niet verenigbaar is met een waarachtige vrees voor vervolging bij terugkeer naar uw thuisland.

Ten tweede zijn er ernstige redenen om te vermoeden dat u de Belgische asielinstanties niet de waarheid vertelde over de paspoorten die u doorheen de jaren hebt gehad, mogelijk in een poging om uw verplaatsingen voor en na uw komst naar België verborgen te houden (die immers kunnen blijken uit zaken in uw paspoort zoals visums en stempels). U verklaarde dat u voor de eerste maal een paspoort bekwam via een mensensmokkelaar, die u uw foto's gaf en die dan voor u naar het kantoor ging (CGVS p. 5). Van dit paspoort legt u kopieën van de voorpagina's voor (document 2). Dit paspoort nam de smokkelaar volgens u in Iran van u af (CGVS p. 5). Daarop zou u in 2016 bij de Pakistaanse ambassade in België een nieuw paspoort hebben aangevraagd, waarop u een tijdlang een tijdelijk paspoort kreeg, en uiteindelijk het paspoort dat u voor het CGVS voorlegde (paspoortnummer AE X; document 1 in de groene map) (CGVS p. 9, 10, 11). Hierbij kunnen verschillende opmerkingen worden geformuleerd.

Primo blijkt uit de kopie die u voorlegt van het paspoort dat de smokkelaar zogezegd voor u haalde, dat dit uitgereikt werd op 20 juni 2010 (paspoortnummer AE 1279402; document X). U verklaarde nochtans dat u Pakistan pas verliet op 26 augustus 2011 (verklaring DVZ dd. 6 december 2017), meer dan een jaar later. Het lijkt maar vreemd dat een smokkelaar zodanig lang op voorhand uw paspoort zou laten maken, waar u ook op gewezen werd (CGVS p. 11).

Secundo vermeldt de voorpagina van dit paspoort (nummer AEX) dat er nog een ander paspoort aan dit exemplaar vooraf ging, met het nummer AEX. U verklaarde nochtans nooit een ander paspoort gehad te hebben voorafgaand aan hetgeen dat de smokkelaar u gaf (CGVS p. 10).

Tertio verklaarde u dat de smokkelaar het paspoort dat hij voor u liet maken, terug afnam in Iran (CGVS p. 5). Dit is maar een stereotiepe verklaring, en het is maar de vraag wat de smokkelaar zou moeten aanvangen met een paspoort op uw naam.

Quarto is het serienummer van het paspoort dat u zelf bij de Pakistaanse ambassade in België haalde AEX (document 1). Het maakt ook melding van een voorafgaand paspoort met nummer KHX, mogelijk

een tijdelijk paspoort dat u daarvoor werd uitgereikt (CGVS p. 11). Maar het valt op dat het paspoort dat u zelf kon aanvragen in België een volgnummer heeft dat meteen komt na het nummer van het paspoort dat de smokkelaar gehaald zou hebben, een aanwijzing dat het paspoort dat u zagezegd via de smokkelaar kreeg blijkbaar wel als zijnde een echt paspoort in de databank van de Pakistaanse paspoorten moet staan, onder uw naam. Als al deze elementen samen beschouwd worden, komen uw verklaringen als wel zeer weinig aannemelijk over. Het valt maar zeer moeilijk te geloven dat een smokkelaar een paspoort voor u zou laten maken met nummer AEX meer dan een jaar voor uw vertrek, officieel geregistreerd in de databank van de bevoegde Pakistaanse overheidsdienst, op basis waarvan u later nog een paspoort met het nummer AEX kon bekomen, waarbij de smokkelaar blijkbaar ook liet acteren dat er nog een voorgaand paspoort was op uw naam met het nummer AE X, en dit allemaal om het paspoort dat hij voor u maakte onmiddellijk terug van u af te nemen bij uw aankomst in Iran. Het is waarschijnlijker dat u uw voorgaande paspoorten probeert achter te houden voor de Belgische asielinstanties, mogelijk omdat u liever geen zicht wil geven op uw verplaatsingen voor en na uw komst naar België in 2012. Dit sterke vermoeden breekt ten eerste de oprechtheid van het geheel van uw verklaringen af.

Dit vermoeden wordt **ten derde** versterkt doordat uw verklaringen over uw passage door Oostenrijk niet overeen komen met de informatie waarover het CGVS beschikt. U stelt dat u voor uw komst naar België geen internationale bescherming aanvraag in andere landen, maar dat u wel gearresteerd werd in Oostenrijk en daar "enkele dagen, een week, acht dagen" in een opvangcentrum zat, en verder trok toen ze u lieten gaan (CGVS p. 3). De Oostenrijkse asielinstantie deelde evenwel mee dat u in Oostenrijk internationale bescherming aanvraag op 2 augustus 2012, dat deze vraag afgewezen werd, en dat ze u uit het oog verloren op ongeveer 7 september 2012 en u het bevel gaven het grondgebied te verlaten (antwoord Bureau immigratie en asiel van Oostenrijk op vraag tot terugname, dd. 20 december 2017). Hierover bevestigd, ontkent u louter dat u daar asiel aanvraag, en stelt u niet te weten of er een procedure geopend werd of hoe deze afliep (CGVS p. 6). U zou ook geen documenten ontvangen hebben (CGVS p. 12), ook al maken de Oostenrijkers melding van bijvoorbeeld een bevel om het grondgebied te verlaten. Te vermoeden valt daarom dat u niet de gehele waarheid vertelt, in weerwil van de medewerkingsplicht die op u rust en waar u in het begin van het gehoor op werd gewezen (CGVS p. 2), wat uw algemene geloofwaardigheid niet ten goede komt.

Ten vierde legde u ook over uw woon- en werkplaatsen in Pakistan afwijkende verklaringen af. Voor de DVZ verklaarde u dat u voorafgaand aan uw vertrek uit Pakistan uw hele leven in Sargodha Gughiat woonde, behalve in 2002 – 2008 wanneer u in Lahore in een kippenkwekerij werkte en er later een half jaar één zelf openhield (verklaring DVZ dd. 6 december 2017, afdeling 12.). Voor het CGVS verklaarde u dan weer dat u steeds in Sargodha Gughiat woonde, behalve één a anderhalf jaar rond 2001, wanneer u in Lahore gezeten zou hebben (CGVS p. 3). Voor en na dat anderhalve jaar werkte u thuis op het landbouwbedrijf van de familie (CGVS p. 16, 17). Dit markant verschil zowel in duurtijd als situering in de tijd tast de aannemelijkheid van uw verklaringen verder aan, al zeker omdat u zegt dat u geen documentair bewijsmateriaal kan voorleggen van bijvoorbeeld uw (mede-) eigendom van de kippenkwekerij (CGVS p. 17), en het CGVS dus enkel kan afgaan op uw ongerijmde verklaringen.

Naast deze elementen die wijzen in de richting van de afwezigheid van een ernstige vrees in uwer hoofde en een gebrek aan medewerking met de asielprocedure, kunnen er **ten vijfde** ook vragen gesteld worden bij het door u voorgehouden profiel als overtuigde Ahmadi-moslim.

Primo valt het op dat u verklaarde uw hele leven een Ahmadi-moslim te zijn geweest (CGVS p. 3), terwijl een attest dat u voorlegt van de Ahmadi-gemeenschap in België aangeeft dat u pas sinds 2005 een Ahmadi zou zijn (document 5). U verklaart deze discrepantie door te stellen dat u steeds een Ahmadi was en naar de Ahmadimoskee ging, maar dat u dit naar aanleiding van uw trouw in 2005 officieel moest laten attesteren, en de gemeenschap uw lidmaatschap daarom pas telde vanaf 2005 (CGVS p. 4). Dit valt evenwel niet uit het attest op te maken.

Aansluitend hierop lijkt u bovendien secundo niet te weten wat een bekering tot het Ahmadi-geloof precies inhoudt. Over uw eigen officiële toetreding in 2005 stelt u dat u louter een formulier moest ondertekenen (CGVS p. 4). Gevraagd wat de bekering van iemand die niet zijn hele leven al Ahmadi was dan wel zou inhouden, geeft u een suggestie over hoe u dit zelf zou aanpakken, maar moet u uiteindelijk toegeven dat u geen idee heeft wat de gemeenschap in werkelijkheid verwacht van nieuwkomers (CGVS p. 19).

Nochtans blijkt uit informatie die de gemeenschap zelf publiceert dat de bekering een geloofsbelijdenis inhoudt, opgesteld door de oprichter van het geloof Mirza Gullam Ahmad, houdende tien principes (de

Bai'at) (zie stukken toegevoegd aan het dossier). Dat u dit voor uzelf omschreef als een loutere formaliteit, en hier niet naar kon verwijzen gevraagd naar bekering in het algemeen, doet vragen rijzen over de oprechtheid en diepgang van uw overtuigingen in deze.

In dit kader valt het tertio ook op dat u verklaarde dat u gedurende uw gehele verblijf in Lahore (hoelang dit ook geduurd mag hebben, zie supra) geen enkele keer naar een moskee van de Ahmadiya ging. Nochtans zou u blijkens uw verklaringen afgelegd voor de DVZ juist gedurende de jaren dat u in Lahore werkzaam was, officieel bekeerd zijn tot Ahmadi. Er zouden geen Ahmadimoskeeën in uw omgeving in de buitenwijken zijn geweest, hoewel u zelf verklaart dat er wel een grote Ahmadi gemeenschap in Lahore zelf is. Dat u die beweerde zich zijn hele leven Ahmadi gevoeld te hebben en steeds Ahmadimoskeeën bezocht te hebben, in Lahore nooit naar de moskee van uw geloofsgemeenschap ging, is volledig ongeloofwaardig. U zou ook geen contacten hebben gehad met de lokale gemeenschap (CGVS p. 16, 17). Dat u naar eigen zeggen zo'n anderhalf jaar lang (of mogelijks langer) niet naar de moskee zou gaan en u afzijdig hield van de lokale gemeenschap, wijst er op dat uw geloof niet zo'n belangrijke plaats in uw leven innam.

Een andere zaak die in deze richting wijst is quarto dat u geen erg diepgaande kennis van uw eigen geloof blijkt te hebben. U wist, ondanks een jarenlang verblijf hier, niet te zeggen of Ahmadi's in Europa zich bepaalde uiterlijke identificatietekens aanmeten (CGVS p. 20). U stelde dat de stichter van uw geloof geboren was in 1836, terwijl dit in 1835 gebeurde (CGVS p. 20; zie stukken toegevoegd aan het dossier). U stelde dat de Ahmadiya (de gemeenschap) werd opgericht in Qadiyan, terwijl dit gebeurde in Ludhiana (CGVS p. 20; zie stukken toegevoegd aan het dossier). U verklaarde dat de oprichter van het geloof overleed in 1903 en u niet weet waar hij begraven werd, terwijl dit in werkelijkheid in 1908 gebeurde en hij begraven werd in Qadiyan (CGVS p. 21, zie stukken toegevoegd aan het dossier). U stelt niet te weten wie het Christendom begon, terwijl de Ahmadi's Christus als een belangrijk figuur beschouwen en een andere visie hebben op diens levensloop dan de moslims en christenen (CGVS p. 22; zie stukken toegevoegd aan het dossier). Ook over de unieke Ahmadi kijk op het einde der tijden kon u niets zeggen (CGVS p. 22; zie stukken toegevoegd aan het dossier). Ten slotte, gevraagd of u enkele werken van de oprichter van uw geloof kon noemen, die nochtans een negentigtal titels op zijn naam heeft, kan u er maar één noemen (CGVS p. 22; zie stukken toegevoegd aan het dossier). Dat u zelfs dergelijke rudimentaire kennis over uw geloof ontbeert, doet ten zeerste twijfelen aan de diepgang van uw belevenis.

Quinto geeft u voorts aan dat u in Pakistan in uw eigen dorp ook geen actief lid was van de gemeenschap, en enkel ging bidden in de moskee (CGVS p. 18). U ondernam ook geen pogingen om bijvoorbeeld uw Sunni-familieleden te overtuigen van het geloof, ook al stelt u dat ze wel denken dat jullie op het juiste pad waren (CGVS p. 20). Kortom, uw religie lijkt in Pakistan geen prominente plaats in uw leven ingenomen te hebben, uw belevenis lijkt niet erg diepgaand geweest te zijn, en u was blijkbaar niet erg actief in uw gemeenschap, of zelfs in intieme kring bezig met het verspreiden van uw geloof.

Hier lijkt sexto sinds uw komst naar België maar weinig verandering in te zijn gekomen. U geeft aan dat u in België geregeld gaat bidden en donaties geeft, en als het van u gevraagd wordt helpt u met allerhande klusjes omtrent activiteiten van de gemeenschap (CGVS p. 19). U heeft geen functie of post binnen de gemeenschap, en heeft geen pogingen ondernomen om uw geloof te verspreiden (CGVS p. 19). Mocht u terugkeren naar Pakistan zou het nog steeds mogelijk moeten zijn om uw geloof op een dergelijke passieve en oppervlakkige manier te belijden.

U haalt **ten zesde** evenwel ook aan dat uw vrouw en uw kinderen problemen ondervinden dan wel zouden kunnen ondervinden in Pakistan. U stelt dat uw vrouw vice- voorzitter is van de vrouwenorganisatie in de streek en daardoor op verschillende plaatsen gekend is, en dat ze als Ahmadi de laatste maanden niet langer welkom is in bepaalde winkels, en een boerka moet dragen (CGVS p. 18). Uw kinderen op hun beurt zouden éénmaal van school moeten wisselen hebben omdat ze "mentaal gemarteld" werden door hun schoolgenoten, waar u ook zelf mee te kampen gehad zou hebben indertijd (CGVS p. 15, 17). Wat betreft primo de problemen die uw kinderen gekend zouden hebben, legt u kopieën van twee puntenbriefjes voor, en kopieën van twee rekeningen (documenten 9). Louter op basis van deze documenten valt het niet op te maken of uw kinderen werkelijk weggepest werden van school, en deze moeten bovendien ook gelezen worden in het licht van de algemene fraudegevoeligheid van Pakistaanse documenten waarop infra gewezen, met als bijkomende factor dat kopieën steeds onderhevig kunnen zijn aan het nodige knip-en plakwerk. Er kon bovendien ook een andere reden zijn voor deze schoolwissel, economisch of pedagogisch, wat niet valt op te maken uit de documenten.

Secundo, wat betreft de positie van uw vrouw, kan er op gewezen worden dat u in de eerste plaats moet aantonen dat u zelf een gegronde vrees voor vervolging heeft. U geeft nergens aan dat u door de positie van uw vrouw denkt te kampen met een verhoogd risico voor uzelf. Bovendien moet het CGVS vaststellen dat uw vrouw zelf nog in Pakistan lijkt te verblijven. Zelf lijkt ze dus niet een zodanige vrees te koesteren dat ze denkt te moeten vluchten uit het land omwille van haar positie; het zou vreemd zijn mocht u wel een dergelijke vrees koesteren om diezelfde reden.

Ten zevende haalt u aan dat de situatie voor Ahmadi's in uw thuisstreek in het algemeen de laatste tijd sterk is verslechterd. Dit zou ook de reden zijn waarom u plots in 2017 pas een eerste keer om internationale bescherming vroeg. Om deze situatie te illustreren verwijst u naar een aantal kopieën van anti Ahmadi-slogans en pamfletten, en een video, omtrent anti-Ahmadi optochten in uw thuisstreek (documenten 6, 7, 8, 10). Ook zouden grafstenen van Ahmadi's beklad zijn geworden. Hierover dient te worden opgemerkt dat u om aanspraak te kunnen maken op internationale bescherming een concrete en individuele vrees voor vervolging moet aantonen, en dat het niet volstaat om te verwijzen naar een algemene situatie, zoals supra al aangestipt. De protestacties en anti-Ahmadi agitatie waar u gewag van maakt in uw thuisstreek, alsook het beschadigen van grafstenen, dienen in de juiste context gezien te worden, namelijk als een momentopname. U brengt geen informatie die erop wijst dat u individueel een doelwit zou zijn van de anti-Ahmadi actoren actief in uw streek. Uw profiel van nauwelijks praktiserend Ahmadi- moslim wijst er ook niet op dat u ooit ongewenste aandacht omwille van uw religie zou trekken.

Al deze elementen samen leiden de conclusie dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegde ter staving van uw asielrelaas zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. Ze werden supra waar nodig reeds besproken. Aan hetgeen daar gezegd kan nog worden toegevoegd dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, en ze kunnen niet de geloofwaardigheid van ongeloofwaardige verklaringen herstellen. Uit informatie toegevoegd aan het dossier blijkt trouwens dat documenten in Pakistan eenvoudig te verkrijgen zijn, hetzij via corruptie of door ze na te laten maken.

Wat betreft de opmerkingen van uw advocaat, kan ten eerste aangestipt worden dat geen van de specifieke opmerkingen over voorgehouden fouten in de notities van het persoonlijk onderhoud zaken betroffen pertinent voor de bovenstaande beslissing. Wat betreft ten tweede de gevolgtrekking als zouden een aantal schrijffouten en "summiere vertalingen" leiden tot een foute weergave van het gehoor, laat uw advocaat na om concrete voorbeelden aan te halen van dergelijke manifest foute weergaven, maar beperkt zich tot een aantal algemene verbeteringen, waardoor het hier gaat om een blote bewering. Wat betreft ten derde de stelling als zou de termijn voor het formuleren van opmerkingen te kort zijn gezien de nood om een tolk te vinden edm., volstaat het om vast te stellen dat de termijn die de wetgever voldoende achtte, werd gerespecteerd.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen.

Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan in 2015 verbeterd was in vergelijking met de eerdere jaren en dat deze trend zich heeft verdergezet in 2016-2017. Zo is er sprake van een duidelijke daling in het aantal terroristische aanslagen, alsook een vermindering van het aantal sektarisch geïnspireerde veiligheidsincidenten en etno-politieke gewelddaden. Ook het aantal te betreuren burgerdoden is in geheel Pakistan gedaald. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2016-2017 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en in mindere mate in Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PCK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld in de provincie Punjab de vorm aanneemt van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, en crimineel geweld. In 2015 was de provincie Punjab, in vergelijking met de rest van Pakistan, relatief vreedzamer. Zowel het aantal terroristische aanslagen, het aantal targeted killings, als het aantal burgerslachtoffers is er gedaald. Deze dalende trend zet zich, voor wat het aantal terroristische aanslagen betreft, verder in 2016. Niettegenstaande er in 2016 sprake was van een stijging in het aantal slachtoffers, bleef het aantal burgerslachtoffers in de provincie beperkt. Tijdens het eerste kwartaal van 2017 nam het aantal civiele slachtoffers opnieuw af. De stad Lahore wordt nog steeds het meest getroffen door geweld. UN OCHA maakt evenwel geen melding van een uitwaartse ontheemding uit Lahore of uit andere districten in de provincie Punjab. Bovendien blijkt de provincie een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere provincies ontvluchten.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/6 en 62, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/6 en 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, van artikel 4.3 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn), van artikel 10.3 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: Procedurerichtlijn) en van de zorgvuldigheidsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/6 en 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift nog volgende stukken: een brief van zijn raadsman *d.d.* 22 juni 2017 (stuk 2), opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud *d.d.* 14 mei 2018 (stuk 3), foto's, pamfletten en uitleg bij recente gebeurtenissen in verzoekers dorp (stuk 4), de verblijfstitel van dhr. M. A. (stuk 5) en de verblijfstitel van dhr. Ah. S.. (stuk 6).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Verzoeker voert aan als Ahmadi te worden vervolgd in Pakistan. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) het loutere feit Ahmadi te zijn in Pakistan op zich niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling en verzoeker er niet in geslaagd is in zijn hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag aannemelijk te maken vermits (1) verzoekers extreem laattijdige verzoek om internationale bescherming niet verenigbaar is met zijn voorgehouden vrees voor vervolging, (2) er ernstige redenen zijn om te vermoeden dat verzoeker de Belgische asielinstanties niet de waarheid vertelde over de paspoorten die hij doorheen de jaren heeft gehad, (3) verzoekers verklaringen over zijn passage door Oostenrijk bovendien niet overeenstemmen met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, (4) verzoekers verklaringen over zijn woon- en werkplaatsen in Pakistan zowel in duurtijd als in situering in de tijd erg afwijken en hij geen documenten kan voorleggen, (5) verzoeker zijn voorgehouden profiel als overtuigde Ahmadi-moslim evenmin aannemelijk weet te maken, (6) verzoekers verklaringen over de problemen die zijn vrouw en zijn kinderen ondervinden, dan wel zouden kunnen ondervinden in Pakistan niet kunnen overtuigen, noch een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker kunnen aantonen en (7) verzoeker geen informatie aanbrengt die erop wijst dat hij individueel een doelwit zou zijn van anti-Ahmadi actoren actief in zijn streek, nu hij zich

beperkt tot het verwijzen naar algemene informatie en nu zijn profiel van nauwelijks praktiserend Ahmadi-moslim er niet op wijst dat hij ooit ongewenste aandacht omwille van zijn profiel zou trekken; (ii) de door verzoeker voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen en (iii) wat betreft de door verzoekers advocaat aangehaalde fouten in de notities van het persoonlijk onderhoud moet worden opgemerkt dat de specifieke opmerkingen geen betrekking hebben op zaken die pertinent zijn voor de bestreden beslissing, verzoekers raadsman bovendien nalaat om concrete voorbeelden aan te halen van foute weergaven van het gehoor en zich beperkt tot een aantal algemene verbeteringen en de wettelijke termijn voor het formuleren van opmerkingen gerespecteerd werd.

2.3.2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.2.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.3.2.3.1. Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus "*Pakistan. De Ahmadiyya-gemeenschap*" van 2 mei 2018 en UNHCR "*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Members of Religious Minorities from Pakistan*" van januari 2017, zie administratief dossier map 'Landeninformatie') blijkt dat de situatie van de Ahmadi in Pakistan complex is, zeker in een land waar geweld in hogere mate aanwezig is (zie toegevoegde landeninformatie aan het verzoekschrift en het administratief dossier). Gelet op de discriminatoire maatregelen, waaronder het besluit XX van 28 april 1984 dat de blasfemiewet van het Pakistaanse strafwetboek strenger heeft gemaakt, kan de Ahmadi geloofsgemeenschap te kampen hebben met gerichte aanvallen, aanklachten vanwege blasfemie en discriminatie in het openbaar leven. Hierin wordt nog gesteld dat, hoewel de vervolging van Ahmadi's is toegenomen in 2017 en de moorden ononderzocht blijven, het geweldsniveau waarmee Ahmadi's worden geconfronteerd enigszins wordt beperkt door hun relatief hoge sociaaleconomische status, alsook het feit dat ze meestal niet worden geïdentificeerd als Ahmadi's op basis van hun uiterlijk. Bovendien blijkt uit raadpleging van Pakistaanse kranten, de berichten van de Pakistaanse Ahmadiyya-gemeenschap en het rapport van de Noorse asielinstanties van 2014 dat lokale personen die een positie bekleden en een zeker aanzien genieten in de gemeenschap, zoals zakenlui, artsen en advocaten, het meeste risico riskeren om het slachtoffer te worden van een doelgerichte aanval of moord. De aanvallen en bedreigingen van de Ahmadi blijkt uit te gaan van niet-statelijke actoren en UNHCR stelt vast dat de overheid weinig tot niet optreedt tegen haatpredikers, kranten en tijdschriften die bijdragen aan het verspreiden van haat tegen de Ahmadiyya-gemeenschap en anti-ahmadi propaganda zelfs tolereert en vergoelikt.

Anderzijds kan uit deze informatie niet worden afgeleid dat Ahmadi in Pakistan systematisch worden vervolgd. Uit de objectieve informatie van de commissaris-generaal, die in tegenstelling tot wat in het verzoekschrift wordt betoogd, naast het standpunt van het UNHCR eveneens tal van rapporten alsook dat van de asielinstanties van de andere Europese landen in overweging nam, volgt dat het loutere feit Ahmadi te zijn in Pakistan op zich niet voldoende is om internationale bescherming toe te kennen. Iedere aanvraag dient dan ook onderzocht en beoordeeld te worden op individuele basis.

Dit is ook het UNHCR-standpunt, dat slechts erkenning aanbeveelt rekening houdend met de individuele omstandigheden van de zaak ("*depending on the individual circumstances of the case*", UNHCR "*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Members of Religious Minorities from Pakistan*" van januari 2017).

Verzoeker gaat in zijn verzoekschrift op uitgebreide wijze in op de (recente ontwikkelingen in de) situatie van de Ahmadiyyagemeenschap in Pakistan, op de discriminatie en vervolging van Ahmadi's in Pakistan en op recente veiligheidsincidenten. De informatie die verzoeker citeert en voorlegt (zie map 'Documenten') is echter niet van aard om aan te tonen dat de door verweerder aangebrachte informatie onjuist of achterhaald is. De Raad stelt immers vast dat de door verzoeker geciteerde informatie in dezelfde lijn ligt (ten dele zelfs dezelfde informatie betreft) als de door verweerder bijgebrachte informatie.

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift meermaals aanhaalt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening heeft gehouden met de meest recente informatie, met name de COI Focus "*Pakistan. De Ahmadiyya-gemeenschap*" van 2 mei 2018, kan hij allerminst gevolgd worden nu uit de bestreden beslissing wel degelijk blijkt dat de commissaris-generaal rekening heeft gehouden met alle informatie toegevoegd aan het administratief dossier, waaronder deze COI Focus.

Waar in de brief van verzoekers raadsman van 22 juni 2017 (verzoekschrift, stuk 2) het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11 van de "*Bondsrepubliek Duitsland t. Y en Z*" van 5 september 2012 met verwijzing naar het arrest X, Y en Z wordt aangehaald en hij aanvoert dat Ahmadi's worden vervolgd omwille van het belijden van hun geloof op grond van de Pakistaanse wetgeving, wijst de Raad erop dat het Hof van Justitie in het arrest Y en Z antwoord gaf op een prejudiciële vraag die haar gesteld werd door het "*Bundesverwaltungsgericht*" uit Duitsland naar aanleiding van de asielaanvragen van twee Ahmadi uit Pakistan. Het voornoemde Duitse Hof wilde meer bepaald weten of belemmeringen van de openbare geloofsbeleving vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag uitmaken. Het Hof van Justitie concludeerde dat niet elke aantasting van het recht op godsdienstvrijheid een daad van vervolging uitmaakt, dat dit enkel het geval is indien het om een ernstige aantasting of belemmering gaat. Ook wettelijke beperkingen van het recht op godsdienstbeleving maken geen daad van vervolging uit zolang de essentie van dit recht bewaard blijft. Zelfs handelingen die een schending van dit recht (op godsdienstvrijheid) uitmaken kunnen niet gelijk worden gesteld met een daad van vervolging als de schending niet voldoende ernstig is. Bij de handelingen die een ernstige schending van dit recht uitmaken wordt geen onderscheid gemaakt tussen de private of openbare godsdienstbeleving. Bij de evaluatie van de ernst van de schending van het recht op godsdienstvrijheid dient de bevoegde overheid rekening te houden met zowel objectieve als subjectieve factoren van de concrete omstandigheden van iedere zaak. De subjectieve omstandigheid dat de openbare godsdienstbeleving voor de betrokkene van bijzonder belang is voor zijn godsdienstige identiteit vormt bijgevolg een belangrijke factor bij de beoordeling van het gevaar op vervolging in het betrokken land van herkomst. Dit geldt zelfs wanneer de openbare beleving niet bepalend is voor de betreffende godsdienst. De vrees voor vervolging is gegrond van zodra in redelijkheid kan worden aangenomen dat gelet op de persoonlijke situatie van de betrokkene deze bij terugkeer naar zijn land van herkomst godsdienstige handelingen zal verrichten die hem blootstellen aan een werkelijk gevaar voor vervolging. Bij de individuele beoordeling van een verzoek tot het verkrijgen van de vluchtelingenstatus kan niet worden verwacht dat de asielzoeker van deze godsdienstige handelingen afziet. Uit dit arrest kan bijgevolg evenmin worden afgeleid dat het loutere feit Ahmadi te zijn in Pakistan en niettegenstaande de wettelijke voorschriften die het verzoekschrift aanhaalt, op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling of de toekenning van de subsidiaire bescherming.

Gelet op het voorgaande moet verzoekers vrees individueel worden beoordeeld.

2.3.2.3.2. Er dient met de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen echter te worden vastgesteld dat verzoeker er niet in slaagt aannemelijk te maken dat er in zijn hoofdte een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin voorhanden is.

2.3.2.3.3. Zo wijst de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vooreerst terecht op verzoekers extreem laattijdige verzoek om internationale bescherming. Verzoekers houding getuigt immers allerminst van een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in het Vluchtelingenverdrag of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De Raad benadrukt in dit verband dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland, *quod non in casu*. Hoewel verzoekers vingerafdrukken op 2 augustus 2012 werden genomen en hij in dat licht

verklaart in augustus 2012 naar België te zijn gekomen (administratief dossier, stuk 15, vraag 22), diende hij in België immers slechts een eerste verzoek om internationale bescherming in medio 2017, welke evenwel pas geregistreerd werd op 27 oktober 2017 omdat hij geen gevolg gaf aan de eerste uitnodiging bij de Dienst Vreemdelingenzaken. De argumentatie dat verzoeker hoopte terug te kunnen keren naar Pakistan en daarom enkel een regularisatie aanvraag maar - gelet op de recente verergering van de situatie in zijn dorp - uiteindelijk besloot een verzoek om internationale bescherming in te dienen, kan allerm minst als afdoende verschoning worden aanvaard en kan niet vergoelijken waarom hij al die tijd heeft nagelaten om minstens een poging te ondernemen om zich te verzekeren van een blijvende bescherming tegen de voorgehouden vrees die hem noopte zijn land van herkomst te verlaten, dan wel die hem verhindert ernaar terug te keren. Te meer nu uit de eerste regularisatieaanvraag van verzoeker van eind 2012 blijkt dat hij toen reeds steunde op de algemene situatie voor Ahmadi's in Pakistan om te stellen dat het voor hem onmogelijk was om terug te keren naar Pakistan (zie administratief dossier, stuk 16). Verzoekers laattijdige verzoek om internationale bescherming, samen met de vaststelling dat hij geen gevolg gaf aan de eerste uitnodiging om zijn verzoek om internationale bescherming te doen registreren, vormen aldus een contra-indicatie voor de ernst van door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming. Deze vaststelling ondermijnt naar het oordeel van de Raad reeds de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoeker geschetste vrees.

2.3.2.3.4. Voorts overweegt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden: *"Ten tweede zijn er ernstige redenen om te vermoeden dat u de Belgische asielinstanties niet de waarheid vertelde over de paspoorten die u doorheen de jaren hebt gehad, mogelijk in een poging om uw verplaatsingen voor en na uw komst naar België verborgen te houden (die immers kunnen blijken uit zaken in uw paspoort zoals visums en stempels). U verklaarde dat u voor de eerste maal een paspoort bewam via een mensensmokkelaar, die u uw foto's gaf en die dan voor u naar het kantoor ging (CCGVS p. 5). Van dit paspoort legt u kopieën van de voorpagina's voor (document 2). Dit paspoort nam de smokkelaar volgens u in Iran van u af (CGVS p. 5). Daarop zou u in 2016 bij de Pakistaanse ambassade in België een nieuw paspoort hebben aangevraagd, waarop u een tijdlang een tijdelijk paspoort kreeg, en uiteindelijk het paspoort dat u voor het CGVS voorlegde (paspoortnummer AE X; document 1 in de groene map) (CGVS p. 9, 10, 11). Hierbij kunnen verschillende opmerkingen worden geformuleerd.*

Primo blijkt uit de kopie die u voorlegt van het paspoort dat de smokkelaar zogezegd voor u haalde, dat dit uitgereikt werd op 20 juni 2010 (paspoortnummer AE X; document X). U verklaarde nochtans dat u Pakistan pas verliet op 26 augustus 2011 (verklaring DVZ dd. 6 december 2017), meer dan een jaar later. Het lijkt maar vreemd dat een smokkelaar zodanig lang op voorhand uw paspoort zou laten maken, waar u ook op gewezen werd (CGVS p. 11).

Secundo vermeldt de voorpagina van dit paspoort (nummer AEX) dat er nog een ander paspoort aan dit exemplaar vooraf ging, met het nummer AEX. U verklaarde nochtans nooit een ander paspoort gehad te hebben voorafgaand aan hetgeen dat de smokkelaar u gaf (CGVS p. 10).

Tertio verklaarde u dat de smokkelaar het paspoort dat hij voor u liet maken, terug afnam in Iran (CGVS p. 5). Dit is maar een stereotiepe verklaring, en het is maar de vraag wat de smokkelaar zou moeten aanvangen met een paspoort op uw naam.

Quarto is het serienummer van het paspoort dat u zelf bij de Pakistaanse ambassade in België haalde AE X (document 1). Het maakt ook melding van een voorafgaand paspoort met nummer KHX, mogelijk een tijdelijk paspoort dat u daarvoor werd uitgereikt (CGVS p. 11). Maar het valt op dat het paspoort dat u zelf kon aanvragen in België een volgnummer heeft dat meteen komt na het nummer van het paspoort dat de smokkelaar gehaald zou hebben, een aanwijzing dat het paspoort dat u zogezegd via de smokkelaar kreeg blijkbaar wel als zijnde een echt paspoort in de databank van de Pakistaanse paspoorten moet staan, onder uw naam. Als al deze elementen samen beschouwd worden, komen uw verklaringen als wel zeer weinig aannemelijk over. Het valt maar zeer moeilijk te geloven dat een smokkelaar een paspoort voor u zou laten maken met nummer AEX meer dan een jaar voor uw vertrek, officieel geregistreerd in de databank van de bevoegde Pakistaanse overheidsdienst, op basis waarvan u later nog een paspoort met het nummer AEX kon bekomen, waarbij de smokkelaar blijkbaar ook liet acteren dat er nog een voorgaand paspoort was op uw naam met het nummer AE X, en dit allemaal om het paspoort dat hij voor u maakte onmiddellijk terug van u af te nemen bij uw aankomst in Iran.

Het is waarschijnlijker dat u uw voorgaande paspoorten probeert achter te houden voor de Belgische asielinstanties, mogelijk omdat u liever geen zicht wil geven op uw verplaatsingen voor en na uw komst naar België in 2012. Dit sterke vermoeden breekt ten eerste de oprechtheid van het geheel van uw verklaringen af."

Verzoeker voert in het verzoekschrift aan dat zijn identiteit vaststaat en dat zijn verzoek om internationale bescherming gebaseerd is op de huidige situatie van zijn geloofsgemeenschap in Pakistan in het algemeen en in zijn dorp van herkomst in het bijzonder. Hij meent dat dit objectieve

gegevens zijn die losstaan van de vermoedens die de commissaris-generaal opwerpt. De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker met deze argumentatie geen enkel valabel argument aanbrengt om de vaststellingen met betrekking tot zijn paspoorten te verklaren of te weerleggen nu hij zich beperkt tot het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal en het poneren van een vrees voor vervolging, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer geacht kan worden. Dat verzoeker één origineel paspoort ter terechtzitting toont doet aan het voorgaande geen afbreuk.

2.3.2.3.5. Tevens treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze terecht considereert dat geen geloof kan worden gehecht aan het door verzoeker voorgehouden profiel van overtuigde Ahmadi-moslim.

Zo dient vooreerst te worden opgemerkt dat, ondanks het feit dat verzoeker aangeeft zijn hele leven Ahmadi-moslim te zijn geweest (administratief dossier, stuk 7, p. 3), uit het door hem voorgelegde attest van de Ahmadi-gemeenschap in België blijkt dat hij pas sinds 2005 een Ahmadi zou zijn (zie administratief dossier, map 'Documenten'). Hierop gewezen, geeft verzoeker aan dat zijn vader niet-Ahmadi was en dat hij, toen hij in 2005 wilde trouwen, officieel moest laten attesteren tot de Ahmadi-gemeenschap te behoren en ook pas vanaf dat ogenblik meetelde als lid van de gemeenschap (administratief dossier, stuk 7, p. 3-4). Verzoeker herhaalt deze verklaringen in zijn verzoekschrift. De Raad kan evenwel slechts vaststellen dat deze route bewering geenszins uit het door verzoeker voorgelegde attest valt op te maken.

Dat verzoeker bovendien niet weet wat een bekering tot het Ahmadi-geloof precies inhoudt, doet verder afbreuk aan zijn voorgehouden profiel. Verzoeker geeft aan dat hij voor zijn eigen officiële toetreding in 2005 louter een formulier diende te ondertekenen om te bewijzen dat hij Ahmadi was (administratief dossier, stuk 7, p. 4). Gevraagd hoe een bekering precies in zijn werk gaat voor iemand die zijn hele leven soenniet was, komt verzoeker echter niet verder dan het geven van een idee van hoe hij dit zelf zou aanpakken, doch moet hij toegeven dat hij geen idee heeft wat er van nieuwkomers daadwerkelijk wordt verwacht (administratief dossier, stuk 7, p. 19). Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') blijkt evenwel dat een verklaring tot toetreding ("*Declaration of Initiation*") de onderschrijving van tien principes inhoudt (Bai'at). Dat verzoeker dit voor zichzelf omschreef als een puur formalistische handeling en geenszins alludeerde op dit gegeven wanneer hem naar een bekering in het algemeen wordt gevraagd, doet in ernstige mate afbreuk aan de oprechtheid en diepgang van zijn overtuigingen. In zoverre verzoeker aanvoert dat het niet vreemd is dat hij niet weet hoe een bekering tot het Ahmadi-geloof eraan toegaat omdat hij zelf nooit een ander geloof aanhing dan het Ahmadi-geloof, slaagt hij er andermaal niet in de Raad te overtuigen. Er dient immers vastgesteld dat verzoeker zelf aangeeft dat hij voor zijn trouw in 2005 officieel is moeten toetreden tot de Ahmadi-gemeenschap. Van verzoeker kan dan ook redelijkerwijze worden verwacht dat hij kan uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van toetreding geschiedt, *quod non*.

Daarnaast wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat verzoekers rudimentaire kennis over zijn eigen geloof ernstige hiaten en zelfs fouten bevat wat betreft de geboorte- en sterftedatum van de stichter van het Ahmadi-geloof, de plaats waar de Ahmadiya werd opgericht, de begraafplaats van de stichter, de persoon die het Christendom begon, de unieke kijk van de Ahmadi op het einde der tijden en de werken van de oprichter van het geloof (administratief dossier, stuk 7, p. 20-22 en map 'Landeninformatie'), hetgeen verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de diepgang van zijn geloofsbelevens. Van verzoeker, die verklaart zich zijn hele leven Ahmadi te hebben gevoeld en steeds Ahmadimoskeeën te hebben bezocht en die zich bovendien in 2005 officieel bekeerde, kunnen gedetailleerde verklaringen worden verwacht aangaande zijn algemene kennis van de geloofsleer en geloofspraktijk. Dit geldt des te meer wanneer de verzoeker afkomstig is uit een land waar het behoren tot of de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar het behoren tot de geloofsovertuiging of een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstreckende gevolgen heeft voor de verzoeker.

In zoverre verzoeker in het verzoekschrift nog benadrukt dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met de vele andere vragen waarop verzoeker wel correct antwoordde en waaruit wel een goede kennis van zijn geloof en geloofsgemeenschap blijkt, dient erop gewezen dat het loutere feit dat verzoeker een aantal elementen correct kon weergeven op zich geen afbreuk doet aan de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing betreffende datgene waaruit het beperkte en zelfs foutieve karakter van verzoekers kennis blijkt. De lacunes en fouten in verzoekers kennis zijn van een dermate zwaarwichtige aard dat ze niet kunnen worden ongedaan gemaakt door de kennis die hij wel op een correcte wijze weergaf.

Verder overweegt de commissaris-generaal op goede gronden: *"In dit kader valt het tertio ook op dat u verklaarde dat u gedurende uw gehele verblijf in Lahore (hoelang dit ook geduurd mag hebben, zie supra) geen enkele keer naar een moskee van de Ahmadiya ging. Nochtans zou u blijkens uw verklaringen afgelegd voor de DVZ juist gedurende de jaren dat u in Lahore werkzaam was, officieel bekeerd zijn tot Ahmadi. Er zouden geen Ahmadimoskeeën in uw omgeving in de buitenwijken zijn geweest, hoewel u zelf verklaart dat er wel een grote Ahmadi gemeenschap in Lahore zelf is. Dat u die beweerde zich zijn hele leven Ahmadi gevoeld te hebben en steeds Ahmadimoskeeën bezocht te hebben, in Lahore nooit naar de moskee van uw geloofsgemeenschap ging, is volledig ongeloofwaardig. U zou ook geen contacten hebben gehad met de lokale gemeenschap (CGVS p. 16, 17). Dat u naar eigen zeggen zo'n anderhalf jaar lang (of mogelijks langer) niet naar de moskee zou gaan en u afzijdig hield van de lokale gemeenschap, wijst er op dat uw geloof niet zo'n belangrijke plaats in uw leven innam."*

Verzoeker betoogt dat hij heeft aangegeven in één van de buitenwijken in Lahore te hebben gewoond waardoor hij niet naar één van de twee Ahmadi-moskeeën in de stad kon gaan. Hij hekelt echter dat de commissaris-generaal op basis hiervan heeft besloten tot de ongeloofwaardigheid van zijn profiel als overtuigd Ahmadi, nu een geloof op verschillende manieren beleden kan worden en niet gelijkgeschakeld mag worden met het bezoeken van een gebedshuis, zeker niet als er praktische belemmeringen aan in de weg staan. De Raad merkt op dat verzoeker zich in het verzoekschrift veelal beperkt tot het louter herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, waarmee hij er evenwel niet in slaagt voormelde motieven te verklaren of te weerleggen, noch zijn profiel als overtuigd Ahmadi weet aannemelijk te maken. Dit klemt des te meer daar uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij ook in zijn eigen dorp in Pakistan geen actief lid van de gemeenschap was, enkel ging bidden in de moskee (administratief dossier, stuk 7, p. 18) en ook in intieme kring geen enkele poging ondernam om zijn Sunni-familieleden te overtuigen van het geloof (p. 20), hetgeen er op duidt dat verzoekers religie in Pakistan geen prominente plaats in zijn leven innam. Deze vaststelling wordt verder ondersteund door verzoekers activiteiten in België. Zo geeft hij aan te bidden, donaties te geven en te helpen bij allerhande klusjes voor de gemeenschap (administratief dossier, stuk 7, p. 19). Verzoeker geeft tegelijkertijd evenwel aan dat hij geen enkele post of functie opneemt in de Ahmadi-gemeenschap in België en dat hij niet actief is bij de verspreiding van de religie (administratief dossier, stuk 7, p. 19). De commissaris-generaal kan dan ook gevolgd worden waar deze overweegt dat dergelijke passieve en oppervlakkige manier van belijden van zijn geloof nog steeds mogelijk moet zijn bij een terugkeer naar Pakistan.

2.3.2.3.6. Verzoeker voert voorts aan dat zijn vrouw als vice-voorzitter van de vrouwenorganisatie ('Lajna groep') gekend is in verschillende dorpen en steden en de laatste maanden als Ahmadi niet langer welkom is in bepaalde winkels en een boerka moet dragen (administratief dossier, stuk 7, p. 18). De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker zelf aangeeft dat zijn vrouw (en kinderen) nog steeds in Pakistan verblijft/(verblijven) in de ouderlijke woning (administratief dossier, stuk 7, p. 12), hetgeen in ernstige mate de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoeker voorgehouden problemen in hoofde van zijn vrouw relateert. Bovendien heeft verzoeker gedurende de onderhouden geenszins melding gemaakt van een verhoogd risico in zijn hoofde omwille van de functie van zijn vrouw. Het voor het eerst opwerpen van deze vrees in het verzoekschrift is dan ook laattijdig. Overigens dient opgemerkt dat verzoeker zich in dit verband beperkt tot het poneren van de blote bewering dat hij eenvoudig als Ahmadi geïdentificeerd zal worden door de activiteiten van zijn vrouw, hetgeen haaks staat op de vaststelling dat verzoekers vrouw en kinderen nog steeds in Pakistan kunnen verblijven.

2.3.2.3.7. Bovendien staat in de bestreden beslissing pertinent te lezen als volgt: **"Ten zevende haalt u aan dat de situatie voor Ahmadi's in uw thuisstreek in het algemeen de laatste tijd sterk is verslechterd. Dit zou ook de reden zijn waarom u plots in 2017 pas een eerste keer om internationale bescherming vroeg.**

Om deze situatie te illustreren verwijst u naar een aantal kopieën van anti Ahmadi-slogans en pamfletten, en een video, omtrent anti-Ahmadi optochten in uw thuisstreek (documenten 6, 7, 8, 10). Ook zouden grafstenen van Ahmadi's beklad zijn geworden. Hierover dient te worden opgemerkt dat u om aanspraak te kunnen maken op internationale bescherming een concrete en individuele vrees voor vervolging moet aantonen, en dat het niet volstaat om te verwijzen naar een algemene situatie, zoals supra al aangestipt. De protestacties en anti-Ahmadi agitatie waar u gewag van maakt in uw thuisstreek, alsook het beschadigen van grafstenen, dienen in de juiste context gezien te worden, namelijk als een momentopname. U brengt geen informatie die erop wijst dat u individueel een doelwit

zou zijn van de anti-Ahmadi actoren actief in uw streek. Uw profiel van nauwelijks praktiserend Ahmadi-moslim wijst er ook niet op dat u ooit ongewenste aandacht omwille van uw religie zou trekken."

Verzoeker hekelt dat de commissaris-generaal de door hem aangehaalde gebeurtenissen afdoet als een momentopname en meent dat dit erop duidt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de meest recente bronnen aangaande de situatie voor Ahmadi's in Pakistan niet betrokken heeft in verzoekers verzoek om internationale bescherming. Verzoeker benadrukt in dit verband nog dat de situatie voor Ahmadi's in Pakistan, en meer bepaald in Sargodha, de laatste jaren verslechterd is. Zo wijst hij op de aanhangers van de Tehreek-e-Labaik die optochten organiseren tegen Ahmadi's in verzoekers dorp en verwijst hij, naast het hernemen van zijn eigen verklaringen en de door hem voorgelegde documenten (zie administratief dossier, map 'Documenten', stuk 7 dat overeenstemt met verzoekschrift, stuk 4), naar de brief van verzoekers raadsman (verzoekschrift, stuk 2) waarin wordt ingegaan op verzoekers vluchtrelaas, de veiligheidssituatie voor Ahmadi's in Pakistan in het algemeen (p. 2-3 en 7-11) en de situatie in Sargodha in het bijzonder (p. 6). Verzoeker verwijst daarnaast nog naar de UNHCR-richtlijnen en besluit hieruit dat er geen intern vluchtalternatief bestaat voor Ahmadi's in Pakistan. De Raad benadrukt in dit verband dat hoger is komen vast te staan dat, hoewel de situatie van Ahmadi's in Pakistan precair en bijzonder complex is, het louter behoren tot de Ahmadi-gemeenschap op zich niet volstaat om een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen, doch wel dat verzoeker *in concreto* dient aan te tonen dat er in zijn hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin voorhanden is. Het louter verwijzen naar algemene informatie, die geen betrekking heeft op zijn persoon volstaat evenwel niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

In zoverre verzoeker nog aanvoert dat zijn nood aan internationale bescherming volgt uit het feit dat verschillende familieleden van hem, die afkomstig zijn uit hetzelfde dorp, in Europa als vluchteling zijn erkend. Zo verwijst verzoeker naar de verblijfstitel van zijn neef M. A. (verzoekschrift, stuk 5) en zijn neef Ah. S. (stuk 6). Daargelaten de vaststelling dat verzoeker geenszins zijn band met deze personen aantoon, merkt de Raad op dat een verzoek om internationale bescherming op individuele basis plaatsvindt en daarbij rekening wordt gehouden met, onder meer, alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip van de beslissing, met de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde stukken en met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van verzoeker. Elke aanvraag dient met andere woorden individueel te worden onderzocht waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. Uit de door verzoeker voorgelegde kopieën van verblijfstitels (verzoekschrift, stukken 5 en 6) blijkt bovendien allerminst op grond waarvan de verblijfstitel werd toegekend.

2.3.2.3.8. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift de motieven ongemoeid laat waar in de bestreden beslissing nog terecht wordt uiteengezet dat (i) verzoekers verklaringen over zijn passage door Oostenrijk niet overeenstemmen met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt; (ii) verzoekers verklaringen over zijn woon- en werkplaatsen in Pakistan zowel in duurtijd als in situering in de tijd erg tegenstrijdig zijn en hij bovendien geen documenten kan voorleggen hieromtrent; (iii) uit de door verzoeker voorgelegde documenten geenszins kan blijken dat zijn kinderen werkelijk weggepest werden van school en (iv) de door verzoeker voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen. De motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die bijdragen aan het besluit dat het door verzoeker uiteengezette vluchtrelaas ongeloofwaardig is, blijven aldus overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.3.2.4. Ten overvloede kan er nog worden op gewezen dat de commissaris-generaal met betrekking tot de opmerkingen van verzoekers raadsman (zie ook verzoekschrift, stuk 3) nog laat optekenen: "(...) *kan ten eerste aangestipt worden dat geen van de specifieke opmerkingen over voorgehouden fouten in de notities van het persoonlijk onderhoud zaken betroffen pertinent voor de bovenstaande beslissing. Wat betreft ten tweede de gevolgtrekking als zouden een aantal schrijffouten en "summiere vertalingen" leiden tot een foute weergave van het gehoor, laat uw advocaat na om concrete voorbeelden aan te halen van dergelijke manifest foute weergaven, maar beperkt zich tot een aantal algemene verbeteringen, waardoor het hier gaat om een blote bewering. Wat betreft ten derde de stelling als zou de termijn voor het formuleren van opmerkingen te kort zijn gezien de nood om een tolk te vinden edm., volstaat het om vast te stellen dat de termijn die de wetgever voldoende achtte, werd gerespecteerd.*"

2.3.2.5. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2.6. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing nog terecht gesteld als volgt:

“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan in 2015 verbeterd was in vergelijking met de eerdere jaren en dat deze trend zich heeft verdergezet in 2016-2017. Zo is er sprake van een duidelijke daling in het aantal terroristische aanslagen, alsook een vermindering van het aantal sektarisch geïnspireerde veiligheidsincidenten en etno-politieke gewelddaden. Ook het aantal te betreuren burgerdoden is in geheel Pakistan gedaald. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2016-2017 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en in mindere mate in Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan.

Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld in de provincie Punjab de vorm aanneemt van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, en crimineel geweld. In 2015 was de provincie Punjab, in vergelijking met de rest van Pakistan, relatief vreedzamer. Zowel het aantal terroristische aanslagen, het aantal targeted killings, als het aantal burgerslachtoffers is er gedaald.

Deze dalende trend zet zich, voor wat het aantal terroristische aanslagen betreft, verder in 2016. Niettegenstaande er in 2016 sprake was van een stijging in het aantal slachtoffers, bleef het aantal burgerslachtoffers in de provincie beperkt. Tijdens het eerste kwartaal van 2017 nam het aantal civiele slachtoffers opnieuw af. De stad Lahore wordt nog steeds het meest getroffen door geweld. UN OCHA maakt evenwel geen melding van een uitwaartse ontheemding uit Lahore of uit andere districten in de provincie Punjab. Bovendien blijkt de provincie een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere provincies ontvluchten.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging."

Verzoeker voert geen enkel concreet verweer tegen voormelde analyse, zodat deze onverminderd overeind blijft en door de Raad wordt overgenomen.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Verzoeker maakt op generlei wijze aannemelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat de bestreden beslissing in een ander daglicht zou kunnen stellen. Een schending van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 wordt dan ook niet aangetoond.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

De middelen zijn ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes november tweeduizend achttien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER